FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT J.-P. WARNER FREMSAT DEN 17. JANUAR 1980 [1]

Høje Ret.

Denne sag er forelagt Domstolen ved en anmodning om præjudiciel afgørelse fra Frankrigs Conseil d'Etat. Den rejser spørgsmål vedrørende de tidligste fællesskabsordninger om afskaffelse af overskud i mælkesektoren gennem ydelse af præmier for slagtning af køer og for ikke-markedsføring af mælk og mejeriprodukter. Sagen vedrører en præmie for ikke-markedsføring, som jeg herefter skal betegne som »præmien«.

. . . [2]

Ordningen blev indført ved Rådets forordning (EØF) nr. 1975/69, der trådte i kraft den 11. oktober 1969, og som jeg skal benævne som »den første forordning fra Rådet«.

Afsnit I i forordningen omhandlede præmier for slagtning. Ydelsen af en sådan præmie var især betinget af præmiemodtagerens forpligtelse om at give fuldt afkald på at producere mælk og at lade alle sine malkekøer slagte i en periode, der senest udløb den 30. april 1970.

Afsnit II indeholdt bestemmelser vedrørende præmier for ikke-markedsføring. Det drejede sig om følgende bestemmelser:

Artikel 5

Landbrugere, der har over 10 malkekøer, kan efter anmodning og på de betingelser, der er opstillet nedenfor, begunstiges af en præmie for ikke-markedsføring af mælk og mejeriprodukter.

Artikel 6

Ydelse af præmie er afhængig af den berettigedes skriftlige forpligtelse om at give fuldt og endeligt afkald på at sælge mælk og mejeriprodukter.

Artikel 7

1. Præmien beløber sig til to hundrede regningsenheder pr. malkeko, der ejes på bedriften på datoen for indgivelse af ansøgningen.

2. Ydelse af præmien er begrænset til det antal malkekøer, som den berettigede, der driver landbrugsbedriften, besidder på en af hver medlemsstat fastsat referencedato. . .

Artikel 8

1. Præmien udbetales i fem rater.

2. Et beløb på eet hundrede regningsenheder pr. malkeko udbetales i de tre måneder, der følger efter den i artikel 6 omhandlede skriftlige forpligtelse. Resten udbetales årligt i fire lige store dele, såfremt den begunstigede på tilfredsstillende måde over for den kompetente myndighed har bevist, på den ene side, at han har lige så meget eller mere voksent kvæg, end det antal malkekøer, som han

1 — Oversat fra engelsk.

2 — Der er her udeladt et afsnit, som kun vedrører den engelske version af forslaget til afgørelse. O.a.

havde på datoen for indgivelse af ansøgningen og, på den anden side, at han har overholdt den i artikel 6 omhandlede forpligtelse.

Afsnit III indeholdt almindelige bestemmelser, hvoraf jeg skal nævne følgende.

Artikel 9 foreskrev vedtagelsen af gennemførelsesbestemmelser gennem forvaltningskomitéproceduren, dvs. gennem Forvaltningskomitéen for Oksekød.

Artikel 10 bestemte, at medlemsstaterne i henhold til denne fremgangsmåde kunne bemyndiges til at påbyde yderligere betingelser for ydelse af præmier.

Artikel 11 bestemte:

»Såfremt den i ... artikel 6 omhandlede forpligtelse i en 5 årig periode at regne fra datoen for indgivelse af ansøgning om præmie ikke overholdes, foretager medlemsstaterne inddrivelse af præmien med forbehold af eventuelle straffebestemmelser«.

Artikel 12 bestemte, at Den europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget, udviklingssektionen, skulle refundere medlemsstaterne 50 % af de i henhold til forordningen betalte præmier.

I henhold til artiklerne 9 og 10 udstedte Kommissionen forordning (EØF) nr. 2195/69, der trådte i kraft den 6. november 1969, og som jeg skal betegne som »den første forordning fra Kommissionen«. De bestemmelser i denne forordning, som er af betydning for spørgsmålene i nærværende sag, er følgende.

Artiklerne 1 og 2 indeholdt en række definitioner, især af udtrykket »okseenhed«.

Artiklerne 3-10 fastsatte detaljerede regler vedrørende ansøgninger om og betaling af slagtepræmier. Denne fremgangsmåde indebar bl.a., at hver ko, der skulle slagtes, skulle mærkes og ledsages af en særlig attest, indtil den kom frem til slagteriet. Præmien skulle udbetales til en ansøger, når han for den kompetente myndighed fremlagde attesterne for alle sine køer, forsynet med en påtegning fra slagteriet eller fra en embedsdyrlæge om, at koen var død.

Artiklerne 12-15 fastlagde fremgangsmåden vedrørende ansøgninger om og udbetaling af præmier for ikke-markedsføring. Jeg mener ikke, at det er nødvendigt, at jeg drøfter dette i detaljer, idet det er tilstrækkeligt at anføre, at ordningen især var baseret på en optælling af antallet af malkekøer på ansøgerens bedrift på en af hver medlemsstat fastsat referencedato. Dette genspejlede naturligvis bestemmelserne i artikel 7 i den første forordning fra Rådet. Ifølge artikel 14, stk. 2, litra b), skal en forpligtelse til at give afkald på at sælge mælk og mejeriprodukter være efterkommet senest seks måneder efter indgåelsen af forpligtelsen.

Artikel 16 var vigtig, fordi den klargjorde, hvad der ikke klart fremgik af den første forordning fra Rådet, nemlig at den udbetalte præmie skulle inddrives, ikke alene hvis modtageren undlod at opfylde sin forpligtelse til ikke-markedsføring af mælk og mejeriprodukter, men også, hvis han undlod at have det påkrævede antal »voksent kvæg« på sin bedrift. Artikel 16 var affattet således:

»Såfremt den begunstigede ikke over for den kompetente myndighed på tilfreds-

stillende måde har bevist, at han har det antal voksent kvæg, der er omhandlet i artikel 8, stk. 2, 2. pkt., i forordning (EØF) nr. 1975/69, foretager medlemsstaterne inddrivelse af det i samme forordnings artikel 8, stk. 2, 1. pkt., omhandlede beløb.«

Artikel 18 fastslog, at der ikke både kunne kræves slagtepræmie og præmie for ikke-markedsføring for samme landbrugsbedrift. Artiklen var affattet således:

»De i artiklerne 1 og 5 i forordning (EØF) nr. 1975/69 omhandlede præmier kan ikke sammenlægges for én og samme landbrugsbedrift«.

Artikel 19 bemyndigede medlemsstaterne til at påbyde yderligere betingelser for ydelse af præmier, herunder betingelser »vedrørende midlertidig eller endelig overdragelse af den berettigedes bedrift«. Det er ubestridt, at der ikke blev fastsat sådanne betingelser i Frankrig.

Den første forordning fra Rådet blev ændret ved Rådets forordning (EØF) nr. 1386/70, der trådte i kraft den 1. august 1970, og som jeg skal betegne som »den anden forordning fra Rådet«. Præamblen til den anden forordning fra Rådet fastslog vedrørende præmierne for ikke-markedsføring:

»... de indvundne erfaringer viser det hensigtsmæssige i at præcisere og ændre visse betingelser vedrørende ydelse af denne præmie, særligt i det tilfælde hvor bedriften ikke drives af ansøgeren gennem hele den periode, i løbet af hvilken præmiebetalingen strækker sig, og hvor denne ikke kan overholde sine forpligtelser, på grund af omstændigheder uafhængige af ansøgerens vilje;

... det synes rimeligt at tillade de af allerede ydede præmier begunstigede på deres anmodning, at benytte sig af de i denne forordning fastsatte bestemmelser«.

Med henblik herpå tilføjede artikel 1 i den anden forordning fra Rådet artikel 5 i den første forordning fra Rådet et stykke, der var affattet således:

»2. Enhver efterfølger på bedriften har ret til at påtage sig at fortsætte gennemførelsen af de forpligtelser, som hans forgænger har påtaget sig. I dette tilfælde forbliver de betalte forskudsbeløb denne sidstnævntes ejendom og det resterende præmiebeløb udbetales til hans efterfølger.«

Artikel 2 ændrede artikel 9 i den første forordning fra Rådet, og fastsatte hjemmel til at vedtage

»de tilfælde af force majeure, som tillader annullering eller ophævelse af den pågældendes forpligtelser.«

Artikel 3 bestemte:

»På den pågældendes anmodning finder de i denne forordning fastsatte bestemmelser anvendelse på præmier, der er ydet inden denne forordnings ikrafttrædelsesdato«.

Artikel 1 i Kommissionens forordning (EØF) nr. 2240/70, der trådte i kraft den 8. november 1970, og som jeg skal betegne som den anden forordning fra Kommissionen, ændrede artikel 16 i den første forordning fra Kommissionen således, at den fik følgende ordlyd:

»1. Såfremt den begunstigede eller enhver efterfølger på bedriften, som over for den kompetente myndighed har påtaget sig at fortsætte gennemførelsen af de forpligtelser, som hans forgænger har påtaget sig, ikke over for den kompetente myndighed på tilfredsstil-

lende måde har bevist, at han har det antal voksent kvæg, der er omhandlet i artikel 8, stk. 2, 2. pkt., i forordning (EØF) nr. 1975/69, foretager medlemsstaterne inddrivelse af det i samme forordnings artikel 8, stk. 2, 1. pkt., omhandlede beløb.

2. De kompetente myndigheder tillader som tilfælde af force majeure, der berettiger, at der ikke sker inddrivelse af det i artikel 8, stk. 2, 1. pkt., i forordning (EØF) nr. 1975/69 omhandlede beløb, unormale, af viljen uafhængige, omstændigheder, som endeligt gør det umuligt for den berettigede eller dennes efterfølger, når bortses fra uforholdsmæssige ofre, at overholde den i artikel 8, stk. 2, 2. pkt., i forordning (EØF) nr. 1975/69 omhandlede forpligtelse. Som sådanne omstændigheder anses især følgende forhold:

a) den begunstigedes dødsfald;

b) den begunstigedes manglende evne til at udøve sit erhverv i en længere periode;

c) ekspropriation af mindst 50 % af det dyrkbare landbrugsareal i den bedrift, der drives af den begunstigede, for så vidt som denne ekspropriation ikke kunne forudses på tidspunktet for påtagelsen af den i artikel 6 i forordning (EØF) nr. 1975/69 omhandlede forpligtelse.«

Den nye artikel 16 indeholdt også et tredje afsnit vedrørende tilfælde af force majeure, der midlertidigt gjorde det umuligt for den pågældende person at opfylde sin forpligtelse til at have det krævede antal »voksent kvæg«. Som eksempler på sådanne tilfælde nævnte bestemmelsen alvorlig oversvømmelse, tilfældig ødelæggelse af bygninger samt dyresygdomme.

Artikel 2 bestemte lige som artikel 3 i den anden forordning fra Rådet, at den berørte kan anmode om, at de ændrede bestemmelser finder anvendelse på præmier, der er ydet inden forordningens ikrafttræden.

Det system med præmier, der blev indført ved disse forordninger, blev ophævet ved Rådets forordning (EØF) nr. 1290/71 med virkning fra 30. juni 1971. Som følge af fortsatte vanskeligheder i mælkesektoren genindførte Rådet imidlertid en præmieordning ved forordning (EØF) nr. 1353/73. Den forblev i kraft indtil udløbet af 1974. En tredje ordning, der stadig er i kraft, blev indført ved Rådets forordning (EØF) nr. 1078/77.

Der blev under retsforhandlingerne henvist til bestemmelserne i de sidstnævnte ordninger, som var mere detaljerede og dybtgående end bestemmelserne i den første ordning. Jeg mener imidlertid ikke, at den efterfølgende lovgivning kan påberåbes til støtte for fortolkningen af de forordninger, der indførte den første ordning.

Jeg skal herefter drøfte sagens faktiske omstændigheder.

Appellanten ved Conseil d'État, Marie-Louise Damas, ejer en landbrugsbedrift på 65 hektarer i Garderon, Bretagne d'Armagnac, i departementet Gers. Indstævnte er Fonds d'orientation et de régularisation des marchés agricoles (eller »FORMA«), som var den kompetente myndighed, der administrerede præmieordningen i Frankrig.

Den 2. april 1970 underskrev Damas og hendes forpagter, Angelo Arbusti, en anmodning om præmie for ikke-markedsføring. (Bilag 2 til indlæggene

fra FORMA). Det fremgik af anmodningen, at der på det pågældende tidspunkt var 21 malkekøer og 2 tyre i bedriften. Den 8. april 1970 underskrev Joseph Arbusti, der handlede for Damas og sin far Angelo Arbusti, den i artikel 6 i den første forordning fra Rådet omhandlede forpligtelse til at give fuldt og endeligt afkald på at sælge mælk og mejeriprodukter (bilag 3 til indlæggene fra FORMA). Under hensyn til fristen på seks måneder, skulle forpligtelsen være opfyldt den 8. oktober 1970.

Den 19. oktober 1970 modtog Damas den første rate af præmien fra FORMA, nemlig 11 663,84 FF. Som Domstolen ved, udgjorde den første rate halvdelen af den samlede præmie.

Det lader til, at landbrugsdirektoratet for departementet Gers (»direction départementale de l'agriculture«) i juni 1971 begyndte at mistænke Damas og Angelo Arbusti for ikke at overholde deres forpligtelse. Det skete, da en rapport, som indsendtes af det lokale kooperative mejeri, »Tempé Lait«, viste, at de stadig leverede mælk. Der blev gennemført en kontrol ved tjenestemænd fra direktoratet. (Kontrolforanstaltningerne er beskrevet i skrivelserne af 25. maj 1972 og 23. september 1972 fra chefen for direktoratet til direktøren for FORMA, bilag 7 og 8 til indlæggene fra FORMA).

På grundlag af oplysningerne fra direktoratet kom FORMA til det resultat, at Damas fortsat havde solgt mælk efter den 8. oktober 1970, og pålagde hende derfor at tilbagebetale den første rate af præmien for ikke-markedsføring. Hun efterkom ikke dette pålæg, og den 14. marts 1972 traf FORMA en eksigibel afgørelse, hvorefter hun skyldte FORMA 11 663,84 FF (bilag 5 til indlæggene fra FORMA).

Damas indbragte sagen for tribunal administratif de Pau med påstand om annullation af den eksigible afgørelse. Da nævnte ret ikke gav hende medhold, har hun appelleret til Conseil d'État.

Damas anfægter de omstændigheder, som FORMA har baseret sin afgørelse på. Hun har fremlagt attester af 4. februar 1972 og 4. april 1972 fra bestyreren for mejeriet, Tempé Lait, der modsiger rapporten fra juni 1971. Det fremgik heraf, at Damas og Angelo Arbusti indstillede leveringerne af mælk henholdsvis den 7. og 8. september 1970. Hvad der herefter skete, ifølge Damas, mener jeg kan sammenfattes således.

Hun havde haft til hensigt at omstille sin besætning af malkekvæg til kødproduktion. Med henblik herpå solgte hun noget af sit kvæg, nemlig til Joseph Arbusti, som overflyttede kvæget til sin egen bedrift og fortsat solgte deres mælk. Damas købte endvidere kalve til opfedning. Omstillingsplanen måtte imidlertid opgives, da Angelo Arbusti trådte tilbage i november 1970 af helbredsgrunde. Den 27. august 1971 indgik Damas en forpagtningskontrakt med en vis hr. Jegerlehner, som efter det anførte havde tilbagevirkende kraft fra 1. november 1970. Kontrakten synes at have omfattet hele bedriften, men Damas bevarede retten til at anvende visse marker, indtil hendes kvægavlsprojekt kunne afvikles. Den mælk, der produceredes af den tilbageblevne del af hendes malkekøer, blev udelukkende anvendt til opfodring af kalve. Med virkning fra november

1970 ophørte Damas og Angelo Arbusti med at udøve landbrugsvirksomhed, bortset fra afviklingen af kvægavlen.

Conseil d'État har i forelæggelsesafgørelsen formuleret sine spørgsmål således:

»Tvistens løsning afhænger af, hvilken betydning der må tillægges den i de ovennævnte forordninger foreskrevne forpligtelse. Navnlig må det fastslås 1) om forpligtelsen er knyttet til personen eller til bedriften, og hvilke virkninger en overdragelse til eje eller til brug har for retten til præmien, 2) om forpligtelsen angår kvægbestanden, og om sælgerens forpligtelse ved overdragelse af de malkekøer, som gav anledning til præmien, overføres til erhververen.«

Jeg kan drøfte det andet spørgsmål meget kort. FORMA anførte i sine skriftlige indlæg, at spørgsmålet bør besvares bekræftende, men under de mundtlige forhandlinger anførte FORMA's advokat uforbeholdent, at han ikke kunne opretholde dette anbringende. Som resultat var parternes advokater under de mundtlige forhandlinger enige om, at forpligtelsen ikke kunne vedrøre kvæget, når det var kommet i køberens besiddelse. Jeg mener, at dette er rigtigt. Det er tilstrækkeligt at tænke på den fremgangsmåde, der er foreskrevet for udbetaling af slagtepræmier, som indebærer mærkning af hver ko, samt at den indtil sin død, uanset i hvis eje den måtte komme, skal ledsages af en særlig attest, og at sammenholde denne fremgangsmåde med fremgangsmåden ved udbetaling af præmier for ikke-markedsføring, der ikke indebar en sådan fortsat identificering af de pågældende køer. Der må desuden henses til de to forpligtelser, som en ansøger om præmie for ikke-markedsføring påtog sig, til at afstå fra at sælge mælk eller mejeriprodukter i fem år samt til i samme periode at have det påkrævede antal »voksent kvæg«. I de fleste tilfælde må overholdelsen af disse forpligtelser nødvendiggøre salg af malkekøer og køb af kødvæg. Hvem kan en malkeko sælges til (bortset fra til slagtning), hvis ikke til en anden landbruger, der holder malkekvæg? Men det er måske tilstrækkeligt at anføre, at man forgæves kan gennemsøge forordningerne for at finde et holdepunkt for, at forpligtelsen til ikke at sælge mælk eller mejeriprodukter overføres med køerne.

Man kan også forgæves gennemsøge forordningerne efter en bestemmelse om, at forpligtelsen er forbundet med ejendommen, således at en efterfølger automatisk er bundet af den med ejendommen forbundne forpligtelse. Det synes tvivlsomt, når henses til EØF-traktatens artikel 222, om Rådet skulle have haft kompetence til at skabe en sådan hindring.

Forpligtelsen var således af personlig art, og det egentlige spørgsmål i denne sag er indeholdt i det andet led i spørgsmål 1 fra Conseil d'État, nemlig »hvilke virkninger [har] en overdragelse til eje eller til brug . . . for retten til præmien«?

Det er klart, at forfatterne til den anden forordning fra Rådet og den anden forordning fra Kommissionen gik ud fra den antagelse, at den første forordning fra Rådet og den første forordning fra Kommissionen havde den virkning, at den person, der indgav anmodning om præmie for ikke-markedsføring, ikke kunne opfylde sine forpligtelser, medmindre han fortsat drev landbrug på

sin bedrift i hele 5-års perioden. Forfatterne indførte derfor en mulighed for, at en efterfølger på bedriften kunne overtage forpligtelserne, og de foreskrev, at ansøgeren, hvis denne mulighed blev anvendt, ville have ret til at beholde de rater af præmien, som han havde modtaget, og at efterfølgeren ville være berettiget til de efterfølgende rater; derfor indførte forfatterne de bestemmelser, som jeg udførligt har beskrevet oven for, for tilfælde af force majeure, og især for tilfælde af ansøgerens dødsfald eller længerevarige uarbejdsdygtighed; dette er også grunden til, at forfatterne foreskrev, at muligheden for eller bestemmelserne om tilfælde af force majeure skal finde anvendelse efter anmodning fra den pågældende, for så vidt angår præmier, der er ydet inden disse forordningers ikrafttræden.

Domstolen ved, at den anden forordning fra Rådet trådte i kraft den 1. august 1970, og at den anden forordning fra Kommissionen trådte i kraft den 8. november 1970. Det er imidlertid ikke blevet anført, at Damas har søgt at drage fordel af disse forordninger. Hun henholdt sig til en bestemmelse i et cirkulære fra det franske landbrugsministerium af 26. januar 1970, hvis indhold blev gentaget i en skrivelse, som landbrugsdirektoratet for departementet Gers sendte hende den 6. april 1970. Skrivelsen indeholdt følgende passager:

»J'attire votre attention sur l'une des conséquences du caractère individuel des engagements que devront souscrire les bénéficiaires de primes à la non-commercialisation du lait et des produits laitiers.

Il résulte du caractère individuel de cet engagement qu'en cas de cessation d'activité des bénéficiaires et quelle qu'en soit la cause (décès, départ en retraite, expropriation des terres . . .) avant la fin de la période de cinq années au cours de laquelle sont payées les 4 fractions successives du solde des primes, les sommes perçues par les bénéficiaires leur restent acquises.

Par contre, l'article 16 du règlement 2195/69 s'applique aux bénéficiaires qui, restant agriculteurs, cesseraient de produire de la viande bovine, ou ne détiendraient pas le nombre d'unités gros bovins exigé pour le paiement du solde.«

Spørgsmålet er, om dette er korrekt, således at forfatterne til den anden forordning fra Rådet og den anden forordning fra Kommissionen befandt sig i en vildfarelse vedrørende virkningerne af den første forordning fra Rådet og den første forordning fra Kommissionen.

Jeg mener, at det ville være mærkeligt, hvis de befandt sig i en sådan vildfarelse, fordi det ville betyde, at Fællesskabet havde forpligtet sig til at udbetale pengebeløb ikke blot for at sikre, at markedsføringen af mælk og mejeriprodukter fra bestemte landbrugsbedrifter skulle ophøre i fem år, men også, og alternativt, for at foreskrive gratis ydelser til enkelte landbrugere, der holdt malkekøer, således at hver af dem, efter at have modtaget én eller flere rater af præmien, frit kunne overdrage sin bedrift til en anden, som straks kunne genoptage afsætningen af mælk og mejeriprodukter fra denne bedrift.

Jeg mener heller ikke, at den første forordning fra Rådet er forenelig med denne opfattelse.

Affattelsen af præamblen til første forordning fra Rådet er især af betydning. Præamblen fastslår først, at formålet med den ved forordningen indførte ordning var at fremme tendensen til at opgive mælkeproduk-

tionen og markedsføringen af mælk og mejeriprodukter, og præamblen nævner slagtepræmier som et middel til at nå dette formål, hvorefter den fastslår:

»det er muligt at nå det tilsigtede mål ved desuden at yde præmier til de landbrugere, som uden dog at ophøre med produktionen, giver fuldt og endeligt afkald på markedsføring af mælk og mejeriprodukter; det er imidlertid nødvendigt at begrænse ydelsen af denne præmie til de landbrugsbedrifter, hvis mælkeproduktion er relativt stor.«

Det var således fra begyndelsen forudset, at præmierne for ikke-markedsføring skulle betales til landbrugere, som ikke indstillede produktionen, og at sådanne præmier skulle betales for bestemte bedrifter (»landbrugsbedrifter«).

Desuden synes eksistensen af en bestemt og fortsat »landbrugsbedrift«, for hvilken der skulle betales en præmie for ikke-markedsføring, at have været forudsat i mange af bestemmelserne i begge forordninger.

Den eneste bestemmelse i forordningerne, der udtrykkeligt forudså muligheden af, at præmiemodtageren ophørte med at drive landbrug, var artikel 19, stk. 1, litra b), i den første forordning fra Kommissionen, hvorved medlemsstaterne bemyndigedes til at fastsætte supplerende betingelser »vedrørende midlertidig eller endelig overdragelse af den berettigedes bedrift«. Denne bestemmelse kunne utvivlsomt isoleret betragtet anses for et holdepunkt for, at præmiemodtageren frit kunne afhænde sin bedrift, alene med forbehold af de særlige betingelser, som den pågældende medlemsstat foreskrev (der var ikke fastsat betingelser af denne art i Frankrig). Men jeg mener, at det er mere i overensstemmelse med ordningen som helhed at fortolke bestemmelsen således, at den bemyndiger medlemsstaterne til at lovgive særligt om tilfælde af den art, som den omhandler. Ud fra dette synspunkt blev beføjelsen atter frataget medlemsstaterne af Rådet, da det udstedte sin anden forordning.

Jeg mener derfor ligesom FORMA, at skønt de forpligtelser, som ansøgeren om en præmie for ikke-markedsføring påtog sig, var af personlig art, nødvendiggjorde overholdelsen, at han gjorde og undlod at gøre visse ting i forhold til en bestemt landbrugsbedrift (forpligtelsen til at have et bestemt antal »voksent kvæg« på bedriften, og til at undlade at sælge mælk og mejeriprodukter fra bedriften), således at enhver afståelse af bedriften må medføre en overtrædelse af forpligtelserne, undtagen hvor bestemmelserne i den anden forordning fra Rådet eller den anden forordning fra Kommissionen fandt anvendelse.

Jeg mener derfor, at Domstolen som svar på spørgsmålene fra Conseil d'Etat, bør fastslå:

1. Forpligtelsen til at undlade at sælge mælk og mejeriprodukter i en 5-årig periode og forpligtelsen til at have lige så meget eller mere voksent kvæg, end det antal malkekøer, som var tilstede på bedriften på datoen for indgivelse af ansøgningen, som pålagdes ansøgeren om en præmie for ikke-markedsføring ved Rådets forordning (EØF) nr. 1975/69 og

Kommissionens forordning (EØF) nr. 2195/69, vedrørte ikke bedriften, således at erhververe automatisk var bundet af forpligtelserne. Såfremt ansøgeren imidlertid overdrog bedriften til eje eller til brug i 5-års perioden, ville han imidlertid ifølge bestemmelserne i Rådets forordning (EØF) nr. 1386/70 og i Kommissionens forordning (EØF) nr. 2240/70 gøre det umuligt for sig selv at efterkomme disse forpligtelser, hvorfor han ville fortabe sin ret til fremtidige rater af præmien og ifalde pligt til at tilbagebetale de allerede modtagne rater.

2. Forpligtelserne angik ikke kvæget, hvorfor de ikke bandt købere af køer, for hvilke der var blevet ydet præmie.